

El temps de les coses normals

Quan el 2005 l'Església enterrava Joan Pau II, un hàbil cardenal va rebre la missió de predicar a la missa funeral. Joseph Ratzinger va ser l'encarregat d'elaborar l'homilia que certificava que era el candidat més preparat per al solí pontifici. En aquella important homilia, Ratzinger va denunciar amb intel·lectual vehemència la "dictadura del relativisme" que vivia –i viu– Occident. Un cop escollit papa, Benet XVI va basar tot el pontificat a reconstruir un relat tradicional catòlic fort i ofensiu en un món líquat.

Benet XVI, en un acte de subversió a la seva pròpia tradició, va acabar renunciant al papat l'any 2013. La debacle *benedictina* va obrir les portes a un inesperat viratge progressista sota la tutela de Bergoglio-Francesc, que ha obert importants ferides dins un món catòlic que ja és líquat –com Occident–. Amb tot, Bergoglio, amb una habilitat semblant a la del seu predecessor, s'obre al debat relativista que propugnen els seus cardenals de confiança sense acabar d'abandonar la denúncia de la dictadura del relativisme de Benet.

El catolicisme, que no és ni voler d'aquest món, ha d'elaborar necessàriament la contra a les tendències de la societat per reafirmar

Pablo Iglesias ha entès l'hiperpluralisme actual i en vol treure rèdits amb una reedició amable del centralisme democràtic

no solament el seu lideratge espiritual, sinó també el seu control temporal, per feble i afeblit que sigui. En l'argot eclesiàstic teològic que Fellini va saber depurar tan bé en el seu *Roma*: "È il mondo che deve seguire la Chiesa, non il contrario" ("És el món qui ha de seguir l'Església, no pas al contrari").

La dictadura del relativisme que Benet volia derrotar, i amb la qual Francesc vol dialogar per, en el fons, acabar-la derrotant, va fent el seu camí. Tal com explicava fa unes setmanes a l'ARA, la dictadura del relativisme de Benet és l'era llibertària que estem vivint al món occidental. És a dir, tenim una llibertat i una democràcia hiperpluralistes i tolerants, on creix una aversió a sistemes i ideals. Fins i tot Pablo Iglesias i la seva quadrilla de polítics han entès aquest hiperpluralisme –i és per això que en volen treure rèdits amb una reedició amable del centralisme democràtic de ressons bolxevics–. Tant l'existència de la pulsio d'Iglesias i el seu nou partit com l'onada de vot republicà als Estats Units són la constatació paradoxal que l'era llibertària ha arribat i que és una amenaça per al pensament autoritari que viu ben cofoi encara de les desferres parasitàries d'estructures ideològiques i pensaments forts, intolerants, com el catòlic.

Tanmateix, és possible que el principal rival de l'era llibertària no siguin els espasmes contraofensius del pensament fort, sinó l'herència que aquest pensament fort de relat autoritari ha llegat a les societats a

BORJA VILALLONGA

HISTORIADOR,
UNIVERSITAT
DE COLUMBIA

través d'una ciència, una medicina i una legislació enverinades. A Amèrica, per posar-hi un nom concret, és el *Diagnostic and statistical manual of mental disorders* (DSM).

Actualment en la seva cinquena edició, el DSM és el recull normatiu del que l'Associació Americana de Psi-

quiatria considera normal o no, amb el consegüent estigma social que això suposa. Semblantment, també és la norma que dona poder a metges i autoritats públiques per escriure l'individu que no consideren "mentalment sa". Per exemple, aquest manual va incorporar l'homosexualitat com un trastorn de la personalitat antisocial de 1952 a 1974, agafant el relleu de la criminalització que va patir gràcies al pensament fort en la història, ja sigui ideològic, ja sigui religiós.

Malgrat la dubtosa científicitat del DSM, el manual continua sent plenament vigent als Estats Units. Alguns psiquiatres editors del DSM, com Robert Spitzer, han acabat reconeixent que l'arbitrarietat, les recomanacions i els errors del DSM han comportat diagnòstics equivocats i la medicació d'un 20%-30% de la població sense trastorns mentals. Un dels trastorns estrella de diagnòstic arbitrari ha sigut i és el trastorn del dèficit d'atenció, que es diagnostica generalment a infants i adolescents i es combat amb metilfenidat, comercialitzat amb diferents noms.

La medicalitzada i psicodènt societat americana –ben aviat a les llars catalanes– ha acabat cre-

ient que tot comportament fora de la norma és un trastorn, estén el trastorn mental arreu i acaba empetint els trastorns autèntics. La psiquiatria redimeix de responsabilitat els individus, que passen a perdre la voluntat per sotmetre's a la tirania del diagnòstic i la píndola, la qual cosa solament crea el problema, o l'accentua. No debades, el terme *salut mental* prové de l'era progressiva americana (1890-1920), i es va encunyar en un primer moment com a *higiene mental*.

De la mateixa manera que l'homosexualitat ja és psiquiàtricament i socialment saludable i *higiènica*, també les drogues recreatives com la marihuana acabaran assolint la normalització que es mereixen. La normalitat de l'estigma és una victòria de la realitat més òbvia, de la pluralitat i de la llibertat de l'era llibertària. Estem en els temps de la despenalització i revalorització de les coses normals que hem escarnit en la història. Pensem que sota l'era llibertària aviat guanyarem tota la normalitat de la nostra pròpia natura humana, amb límits, imperfeccions i trastorns de la nostra complexitat. És el que realment ens farà lliures i plenament realitzats, no pas la píndola de Ritalin que l'adolescent distret s'ha d'empassar perquè pares i educadors han claudicat en les seves responsabilitats.

Un dels trastorns estrella de diagnòstic arbitrari ha sigut i és el trastorn del dèficit d'atenció, que es 'combat' amb metilfenidat

CARTES I MISSATGES

El Black Friday i els revòlvers

Aquesta última setmana en molts cafès se sentia parlar del Black Friday i de si hauríem de permetre que costums americans com aquest s'implantessin al nostre país. Doncs bé, resulta que als EUA no només aprofiten aquesta jornada de rebaixes per comprar roba i electrodomèstics. El Black Friday també és un dels dies de l'any que més armes de foc es venen a ca l'Oncle Sam.

A casa nostra encara no podem comprar una barra de pa i un revòlver al mateix establiment, però l'últim informe del Centre Delàs remarca que Espanya ja és el novè exportador mundial d'armes. I el més greu de tot: l'informe denuncia la venda d'armament espanyol a països del Pròxim Orient on no es respecten els drets humans.

Considerant-ho tot plegat, potser hauríem de reflexionar més sobre l'armamentisme a la nostra societat, i proposo fer-ho a les jornades anuals del Centre Delàs d'Estudis per la Pau, un pla gratuït i cultural que aquest any versa sobre la

remilitarització en les relacions internacionals. Se celebraran l'11 de desembre a les 18.30 h al CCCB.

ANNA SANGRÀ HERRERO
BARCELONA

Una obsessió per dominar la natura

Quan arriba la tardor arriba la transformació dels nostres parcs i dels nostres paisatges. Els arbres van canviant el verd de les seves capçades per tota una paleta d'ocres, i no és estrany que durant segles aquests colors hagin sigut font d'inspiració de pintors i poetes.

Dies enrere, gaudint d'aquest paisatge, asseguda sota els plataners centenaris del passeig de la Bisbal d'Empordà, un soroll insuportable em va fer marxar-ne. Un exèrcit de jardineros equipats amb carretons i bufadors –estris molt de moda entre els equips de jardineria dels ajuntaments– anaven arreplegant les fulles com podien, fent un soroll infernal. Tot plegat perquè l'endemà en tornessin a caure més... Malaguanyada feina.

¿En quin món vivim que tenim aquesta obsessió de voler dominar tot el que ens ofereix la natura?

Deixem que les fulles caiguin, que formin una catifa sobre el gris de l'asfalt, i que al final el vent se les endugui. Es convertiran en adob allà on vagin i tancaran el cicle natural. Allà on hi ha fulles, vol dir que hi ha arbres, vol dir que hi ha vida.

LOLA ARPA VILALLONGA
PERATALLADA

Els deliris... de Rajoy

Dissabte el president del govern central va venir a Catalunya i va perdre una gran oportunitat per fer-se escoltar pels que normalment ja no l'escoltariem mai. Es va tornar a perdre l'oportunitat d'iniciar un procés de diàleg que potser no hauria servit de res però que hauria deixat de tibar la corda que ja està a punt de trencar-se.

Rajoy va venir per denunciar un dels moviments ciutadans més grans que ha viscut aquest país, per dir que no negociaria cap deliri i per atorgar el mèrit o la

culpa de la revolució que s'està vivint a Catalunya al president Mas i no als catalans. M'agradaria dir-li al senyor Rajoy que el que per ell és un deliri és la il·lusió de molts dels ciutadans del que encara és el país que ell governa, que no pot donar l'esquena a aquells per als quals encara treballa, i menys insultar-los o menysprear-los. Ja hem patit prou humiliacions d'alguns membres del seu entorn més pròxim.

Potser el problema és meu, o nostre, per esperar que un líder amb una falta de carisma tan important sigui capaç de fer un pas endavant i admetre que aquí està passant alguna cosa, i que ell té l'obligació d'escoltar i de fer-nos sentir que hi ha un altre camí que no sigui la declaració unilateral d'independència.

EDUARDO PÉREZ GALETO
BARCELONA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) [facebook.com/diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) [@cartes@ara.cat](mailto:cartes@ara.cat) Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat

